

Λονδίνο, όπως Νίκαια, όπως Βερολίνο, όπως Μάντσεστερ...

9 Ιουνίου 2017, 11:05

του Ιγνάτιου Καϊτεζίδη

Δεν έχουν σταματημό τα τυφλά χτυπήματα της παγκόσμιας τρομοκρατίας που επαναλαμβάνονται πλέον με θρασύτητα όλο και πιο συχνά παρατείνοντας τον εφιάλητη της κοινωνίας που είναι και το μόνιμο θύμα αυτού του ανθρώπινου παραλογισμού. Άνθρωποι μεταλλαγμένοι σε όπλα θανάτου, με φανατισμό και χαμηλή εκτίμηση της ανθρώπινης ζωής σκορπούν την οδύνη αδιάκριτα και αδιάντροπα στις κοινωνίες που φιλοξενούνται και ζουν και μεγαλώνουν. Αναλώσιμα μέλη του συστήματος τρομοκρατίας που βρίσκει εύκολα εκτελεστές πρόθυμους να ανταλλάξουν την άσημη ζωή τους με μια ψεύτικη υπόσχεση υστεροφημίας. Μικροί άνθρωποι που δεν καταλαβαίνουν πως κανείς δε θα θυμάται το όνομά τους, κανείς από τον κύκλο τους δεν θα είναι γι αυτούς περήφανος.

Η τρομοκρατία έχει μια διάσταση εντυπωσιακή. Λόγω της επιλογής των στόχων, λόγω του αιφνιδιασμού και λόγω της έλλειψης τακτικότητας. Αυτό είναι άλλωστε και το κύριο πολιτικό της μήνυμα. Η αίσθηση μιας ανοχύρωτης και απροστάτευτης κοινωνίας. Είναι προφανές πως ακόμη και τα καλύτερα αντανεκλαστικά πρόληψης και ελέγχου δεν αρκούν αφού δεν μπορούν να έχουν διάρκεια και δεν έχουν ορατό εχθρό. Ακολουθούν μια χρονική κορύφωση μετά το χτύπημα και σταδιακά μειώνονται σε ένταση και έκταση δίνοντας το χώρο για ένα καινούργιο χτύπημα. Είναι ένας άνισος αγώνας.

Πολλά έχουν ειπωθεί για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Η διεθνής συζήτηση για την ανάγκη αλλαγής του επιπέδου ελέγχου των πολιτών. Η σταδιακή στροφή προς μικρούς συμβιβασμούς στις έννοιες της ατομικής ελευθερίας. Η μαζική στοχοποίηση κρατών που φαίνεται να δημιουργεί το νέο δόγμα Τράμπ. Οι κοινωνικές ανισότητες που εκτρέφουν την απόγνωση. Οι ακραίες ιδεολογίες που φανατίζουν και επιτρέπουν την εκκόλαψη τρομοκρατών. Η εξασφαλισμένη δημοσιότητα της είδησης που αυξάνει την ισχύ των χτυπημάτων. Στον φόβο της τρομοκρατίας έχουν χτιστεί ιδεολογίες περιχαράκωσης και εθνικισμού. Πολιτικές για στρατιωτικές επεμβάσεις. Εξοπλισμοί και σχέδια ελέγχου χωρών και περιοχών.

Νομίζω πως δεν υπάρχουν εύκολες απαντήσεις, πόσο μάλλον λύσεις. Θα ήθελα όμως πολύ στο επόμενο τρομοκρατικό χτύπημα να βρούμε τη δύναμη να μη μεταδώσουμε εικόνα. Ούτε θρήνο. Να μη μάθει ποτέ ο κόσμος τι έγινε και πως έγινε. Να μην ακούσει ποιος ανέλαβε την ευθύνη. Να μη διαβαστεί καμιά προκήρυξη. Και κάτι ακόμη. Πρέπει η κοινωνία να συνηθίσει να προχωρά χωρίς να αισθάνεται την ανάγκη να βλέπει πίσω από την πλάτη της. Να μην αγωνιά κάθε φορά που βλέπει έναν πολίτη με σκουρόχρωμο δέρμα και ruck sack. Να μη σταματήσει να ταξιδεύει. Να αφήνει τα παιδιά της να πάνε σε συναυλίες, να μπούνε στο μετρό, να κάνουν βόλτα στην παραλία της Νίκαιας. Το μεγαλύτερο όπλο κατά της τρομοκρατίας είναι να δείξουμε πως το χτύπημα δεν μας άγγιξε, πως δεν άλλαξε τη ζωή μας. Αν φοβηθούμε, θα νικηθούμε. Αν εκδικηθούμε θα νικηθούμε. Αν χωριστούμε θα νικηθούμε. Αν προχωρήσουμε μπροστά, θα νικήσουμε!

Δημάρχου Πυλαίας-Χορτιάτη
Αντιπροέδρου της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ

(το άρθρο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ)